

РЕШЕНИЕ

№ 7472

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20231110150860 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът М. А. Х. твърди да е сключил с ответника ЗК „Лев Инс“ АД договор за имуществено застраховане „Каско“ на л.а. марка „Мерцедес“, модел „С 500“, с рег. № СВ 0007 МВ, със срок на действие от 06.08.2020г. до 05.08.2021г. Твърди, че на 10.09.2020г. е настъпило ПТП на автомагистрала „Струма“ между управлявания от него автомобил и бездомно куче, което се е намирало на платното за движение. Ответникът е образувал щета №5000-1201-20-252382 от 10.09.2020г., по която е определил и заплатил на 04.12.2020г. застрахователно обезщетение в размер на 19 961,06 лв. Счита, че размерът на щетите, причинени от процесното ПТП е по-голям от определения от застрахователя – сумата от 29 961,06 лв. Моли ответникът да бъде осъден да му плати застрахователно обезщетение за щетите, настъпили вследствие на процесното ПТП в размер на **1000 лв. – частичен иск от 10 000 лв.**, ведно със законната лихва от предявяване на иска – 11.09.2023г. до плащането, както и сумата от 2 908,61 лв., представляваща лихва за забава, начислена за периода от 20.12.2020г. до 10.09.2023г. Претендира разноски.

Ответникът ЗК „Лев Инс“ АД в законоустановения срок по чл.131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Поддържа, че е заплатил на ищеца по процесната щета сумата от 19 961,06 лв., до който размер счита, че е отговорността му. Твърди, че размерът на претендираното обезщетение е завишен и не отговаря на стойността на действителните вреди. Моли съда да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

Третото лице помагач на страната на ответника Агенция „Пътна инфраструктура“ оспорва предявените иски и моли същите да бъдат отхвърлени.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска по чл. 405, ал. 1 КЗ:

За основателността на иска в тежест на ищеца е докаже в кумулативност следните предпоставки: съществуване на валидно **застрахователно правоотношение**; настъпване в срока на застрахователното покритие на **застрахователно събитие**, за което застрахователят **носи риска, причинна връзка** между застрахователното събитие и настъпилите вреди, както и **размер** на вредите.

Всички факти, включени във фактическия състав на вземането с изключение на неговия размер, са безспорни между страните, поради което и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването им за доказано.

Спорен между страните е въпросът, в какъв размер е възникнало процесното вземане. За определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ обхватът на отговорността се определя от размера на дължимото застрахователно обезщетение, което към деня на настъпване на събитието трябва да е равно на размера на вредата. Размерът на вредата се съотнася към действителната стойност на застрахования автомобил към датата на събитието. Съгласно заключението на САТЕ, което съдът изцяло кредитира като неоспорено от страните, към датата на настъпване на застрахователното събитие – 10.09.2020г., действителната стойност на щетите на л.а. марка „Мерцедес“, модел „С 500“, с рег. № СВ 0007 МВ е в размер на 19 970,51 лв. Вещото лице е посочило, че към тази дата процесният автомобил е бил в експлоатация 5 години, 4 месеца и 20 дни от датата на първоначалната му регистрация, с оглед на което същият не е бил в гаранция, съответно извършването на ремонта и заплащането на застрахователно обезщетение е следвало да се извърши по средни пазарни цени от сервиз, различен от официалния такъв. В настоящия случай ищецът претендира заплащане на разликата между платеното от застрахователя обезщетение по експертна оценка и заплатения от него ремонт, който твърди да е извършен в официален сервиз, но доколкото по делото е безспорно установено, че автомобилът не е бил в гаранция към датата на ПТП, дължимото застрахователно обезщетение в е размер на действителната стойност на щетите по средни пазарни цени към тази дата, който съгласно заключението на САТЕ е в размер на 19 970,51 лв.

Безспорно между страните по делото е, че ответникът е заплатил сумата от 19 961,06 лв. преди завеждане на настоящия иск, поради което поради

което искът за разликата от 9,45 лв. следва да бъде уважен и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 1000 лв. – частичен иск от 10 000 лв.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже възникването на главното парично задължение, настъпването на неговата изискуемост, както и размера на обезщетението за забава в размер на законната лихва.

При настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да заплати на застрахования застрахователното обезщетение в срок, който съгласно чл. 405, ал. 1 КЗ, не може да бъде по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 КЗ – до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ. Доколкото по делото е безспорно, че ответникът е определил и изплатил размер на обезщетението по процесната щета на 04.12.2020г., съдът приема, че същият е изпаднал в забава в плащането на главницата от 9,45 лв. от следващия ден – 05.12.2020г. Ищецът претендира лихва за забава от по-късен момент – 20.12.2020г. до 10.09.2023г., чийто размер, определен по реда на чл.162 ГПК е за сумата от 2,74 лв., до която сума искът е основателен и следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 2 908,61 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът съобразно уважената част от исковете. Същият претендира такива за платена държавната такса в размер на 166,34 лв., платен депозит на САТЕ в размер на 250 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв., която сума видно от договор за правна защита и съдействие от 25.03.2024г. е действително заплатена от ищеца на адв. Г. М.. Ответникът своевременно е възразил по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, което възражение съдът намира за основателно. Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, с съгласно практиката на СЕС съдът може да присъди и по-нисък размер от този по чл. 36 ЗА. Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. минималното възнаграждение в случая е 690,86 лв. Съдът намира, че действително заплатеният адвокатски хонорар, съотнесен към действителната фактическа и правна сложност на делото и при съобразяване на извършените процесуални действия в настоящото производство, се явява прекомерен и следва да бъде намален до минималния размер по Наредба №1 от 09.07.2004г. При тези съображения, дължимите на ищеца разноски в настоящото производство, съобразно уважената част от исковете са в размер на 3,45 лв. – платена държавната такса, адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице по САТЕ.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете в размер на 348,91 лв., представляващи заплатен депозит на САТЕ и юрисконсултско

възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, да заплати на М. А. Х., ЕГН ***** , сумите, както следва:

– на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сумата от **9,45 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – увреждане на л.а. марка „Мерцедес“, модел „С 500“, с рег. № СВ 0007 МВ, в резултат на настъпил на 10.09.2020г. застрахователен риск, **ведно със законната лихва от 11.09.2023г.** до окончателното изплащане;

– на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **2,74 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 20.12.2020г. до 10.09.2023г.,

като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 405, ал. 1 КЗ до пълния предявен размер от 1 000 лв. – частичен иск от 10 000 лв. и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД до пълния предявен размер от 2 908,61 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, да заплати на М. А. Х., ЕГН ***** , сумата от **3,45 лв.** разноси по делото.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК М. А. Х., ЕГН ***** , да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, сумата от **348,91 лв.** разноси по делото.

Решението е постановено при участието на Агенция „Пътна инфраструктура“ като помагач на страната на ответника.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____